

Lief dagboek....

Door: [Marianne](#) & Irene

zaterdag 10 juni

Camper gehaald in Roden, Groningen. Waarom zover? Omdat huurcampers met trekhaak niet ruim voor handen zijn. Het heeft een middagje bellen gekost, maar het resultaat mag er zijn; een vijfpersoonscamper met toilet, douche, keukentje, oventje, skibox op het dak en ook nog een kachel. Hopelijk gaan we die niet nodig hebben. We kregen een uitgebreide uitleg van hoe alles werkte en daarna mochten we hem meenemen.

zondag 11 juni

's Ochtends hebben we de camper ingepakt. Tjonge wat neem je een spullen mee voor zo'n tocht. Vooral het aantal kabeltjes is enorm. Om vijf uur begon ons avontuur en we werden uitgezwaaid op Deelen. Om acht uur was de briefing die in het engels werd gegeven. Hier kregen we te horen dat de route andersom wordt gevlogen. Okay, even schakelen dus. Elk team kreeg een map met info. Helaas konden we niet met de camper op de basis blijven. Tja, waar ga je dan naartoe. Weten we niet iemand die hier in de buurt woont? Ja, Noud Vermeulen. We werden zeer enthousiast door Noud en Joke in Heeze ontvangen alwaar we tot laat in de avond nog buiten hebben gezeten samen met team NR en 41..

maandag 12 juni

Om acht uur hebben we een gezamenlijk ontbijt gehad. De kist gemonteerd en om 10 uur briefing. Boxtijd 12.30 uur. Verliep allemaal soepel. Vier sleepkisten om het veld van +/- 40 kisten weg te trekken. Een warme dag en blauwe thermiek.

Patrick en ik hebben de spits afgebeten. Om 13.23 werden we omhoog gesleept, spectaculair over bebouwing heen (hier wil je beslist niet buitenlanden). En op pad. Onwijs gaaf om te zien de hele kluwe op pad. We zijn een half uurtje op weg en Hoeve roept... daar rijdt de

aanhanger. En ja hoor daar reden Ronald en Irene. De communicatie onderweg liep prima. Na Borkenberge hadden we niet zoveel opties meer en we zijn geland op Munster Telgte. Via de radio al gevraagd of er mogelijkheden waren om te slepen. Einde van het verhaal, nee, en we zijn verplaatst naar Borghorst Furchten.. Eerst even een hapje gegeten want we zijn alweer een ervaring rijker geworden wanneer de mogelijkheid zich voordoet, pakken, anders kan het wel eens heel lang duren of er is geen eten. Het is nu half tien, de kist hebben we weer gemonteerd en alles staat aan de laders. De wedstrijdleiding is geïnformeerd waar we staan. We hebben een weerupdate van onze eigen Piet P... Leon gehad, bedankt Leon. Morgen meer...

Dinsdag 13 juni

Lekker ontbijtje gehad met verse aardbeien. De boer is nu aan het maaien of dat nu is omdat er een aantal kisten staan zullen we nooit weten, echt nodig was het niet.

Na het ontbijt de kist in orde gemaakt en de band van de aanhanger vervangen die plat was. We kregen hulp van de boer die de band heeft vervangen. Wat een service!

De baan is 1000 meter lang en twee eenzitters worden omhoog gesleept door de Falke met 80 pk. Dan twee zelfstarters en daarna M3 en DL. We hebben van een ander veld een Robin geregeld. De baan is toch wat kort en het is warm. Achteraf een goede beslissing.

Om twee uur rijden we van het veld af en we hebben gelijk contact met Irene en Ronald. De bellen zijn goed maar zitten ver uit elkaar. Je merkt aan de positierapporten dat ze daar last van hebben. We kunnen goed volgen totdat we bij Celle komen. Ik roep: "stop!!!". "We rijden goed", zegt Patrick. "Neeeee, de hoogte". We komen bij een overbrugging die 3 meter hoog is en de camper is 3.50. Tja en om nou aan de verhuurder uit te leggen dat ze een cabrio camper retour krijgen, gaat wat ver. Vervelend want we zijn nu gedwongen een heel stuk om te rijden. Dit kost ons veel tijd. Af en toe horen we nog wat kisten maar de DL niet meer. Dan krijgen we een telefoontje uit de lucht, ze gaan het eerste keerpunt ronden en proberen nog wat verder

te komen. Yes dat gaat goed. Het begint steeds later en later te worden. Uiteindelijk is dit niet gelukt en stonden ze bij Neustadt Glewe na 6 uur vliegen. Een uurtje later zijn wij er ook. Mooi groot veld en ze hebben hier Wilga's om te slepen een zorg minder voor morgenochtend. We zetten weer alles aan de laders en gaan slapen.

Woensdag 14 juni

We hadden verontrustende berichten gehoord over fronten en regen. Het zou vanochtend nog wat regen en 's middags zou het zienderogen opknappen. Onze eigen Piet riep wat anders en ja hoor, dit klopte. We werden met een stralend zonnetje wakker. De temperatuur loopt sterk op. Van de sleepvlieger krijgen we een meteobriefing en adviezen voor de route. We staan hier samen met de VA en WB1.

Marianne en Patrick mogen weer aan de bak. Ronald en ik krijgen een 'rustdag' na gisteren. Schuin over de runway om wat meer tegen de wind in te starten, vertrekken de drie kisten. De cumuls worden zichtbaar en al gauw zit iedereen hoog en vertrekt. Ok, er zijn cumuls op een mooie hoogte 1800m maar wel ver uit elkaar en soms grote gaten. De DL landt om 16.30 op Weimar, zo'n 270 km verderop. Patrick belt ons. Het blauwe gat was net te groot, in het zuiden zijn weer cumuls zichtbaar, dus gauw een sleepje en hup, op pad voor de volgende 260 km van het tweede been.

Tweede telefoontje: Helaas..... er is een dameswedstrijd op Coburg (ca. 80 km verderop) en daar zijn bijna alle sleepvliegers van de omgeving naar toe. Om te slepen zeker? Ja, ja.

Hopelijk is het nieuws van de dameswedstrijd rond gegaan over de radio en kunnen we straks, na onze verplaatsing waarschijnlijk naar Coburg, de rest van het vliegersveld op Coburg vinden samen met...

... draadloos internet. Zodat we ons dagboek en een paar fotootjes kunnen uploaden. De zweefvliegexpeditie is wel veranderd in de loop der jaren; schreef je vroeger in je dagboek nu zit je rijdend in een camper op de snelweg, typend op een laptop en gelijk foto en video erin pompand. Ronald achter het stuur met navigator Tomtom en voor de leukigheid Seeyoumobile op de andere Ipaq. SMS'je gestuurd naar Eindhoven voor de site en nu belt mijn zus, want die zit te skypen

vanuit Joburg. Aan communicatie geen gebrek, nu nog mooi weer voor morgen.

Om 18.45 uur waren Ronald en Irene op Weimar. Kist uit elkaar gehaald. Nu eerst verplaatsen naar Alkersleben, daar is nog een sleepkist en -vlieger. Vanavond gaan we evalueren wat goed maar vooral wat beter had gekund. Hadden we toch een ander pad moeten kiezen en om moeten vliegen? Wie zal het zeggen.

Donderdag 15 juni

Team VA was ook van de partij. Zij waren op een veld meer naar het westen geland en zijn ook naar Alkersleben gekomen omdat hier sleepcapaciteit is. Eerst ontbijten. Geen bakker in het dorp, maar wel een rij wachtende senioren met mandjes op de stoep. "Weet u waar de bakker is?" . "Ja, die komt hier over 10 min". Dat heet nog 'ns een goede planning.

De rest van de dag gaat de planning iets moeizamer. PC Met geeft ons nog een kans, de planning is om 12:30 starten en dan zoveel mogelijk oost aanhouden en kijken of we het Thüringer Wald over kunnen komen. VA mag (of moest?) eerst starten vanwege de handicap. Naar 1000 m, de lucht zag er niet hoopgevend uit; grijs in het westen, minder grijze overcast in het oosten. Het bleek ook niet veel te zijn. Tja, als je het niet probeert, weet je het niet. Wat nu?

Hier weg, is het idee. Bad Neustadt heeft geen startcapaciteit. Coburg gebeld, daar zijn we welkom. Eventueel kunnen we vanmiddag nog een start krijgen. Alles ingepakt en nu op weg naar het 'Hexenfliegen'.

Coburg, dus. Na een geweldig leuke toeristische route de heuvel van het veld op. Dat doe je nog liever op de fiets dan met een camper en aanhanger. Heelhuidsbovengekomen aanhanger geparkeerd, vrienden gemaakt met de wedstrijdleader. Gelukkig was vandaag gecancelled, dus goed besluit geweest om te gaan rijden. Terras met biertje, eten, camping met douches en dat alles in het gezelschap van 42 wedstrijdvliegsters. Marianne en ik zoeken nog ophalers voor volgend jaar. Interesse?

Vrijdag 16 juni

We (Ronald en ik waren aan de beurt voor een vluchtje) mochten voor het wedstrijdveld omhoog. Clubklasse had een AAT met een minimum afstand van 38,5 km!! Deze werd later aangepast om aan het vereiste minimum van 100 km te komen. Maar dit geeft wel aan wat de weersverwachtingen waren. En dan gingen de dames ook nog de andere kant op dan wij. Met een wolkenbasis van 600 meter boven veldniveau (past precies) gaan krabbelen op pad. Het veld ligt weliswaar hoger dan de omgeving, echt riant was het niet. Gelukkig waren de cumultjes betrouwbaar. Na 30 km loste de hele boel op en de overgebleven cumultjes waren nog steeds betrouwbaar: allemaal deden ze niks meer.

Na wat geworstel geland op Hassfurt Schweinfurt. Tijdens dat geworstel kwamen we nog de VA en XB tegen. VA stond op hetzelfde veld, de XB hebben we niet meer gezien. Maar ja, met een motor heb je nog wat keuzes. Geen sleepkist op het veld, maar na wat heen en weer gebel zou er eentje uit Bamberg kunnen komen om half een. Het is niet anders, we overwegen nog even om naar Coburg terug te rijden. De startcapaciteit en meteovoorziening was natuurlijk uitmuntend daar. Toch gebleven want als je half een kan starten ben je toch weer 34 km verder.

Zaterdag 17 juni

Helaas de sleepvlieger bleek nog te willen klussen aan zijn aanhanger en kon pas om 15 uur komen. Dat wordt wel erg laat.

Gelukkig was de XB samen met de TU geland op een veld in de buurt, Ebbinge Salzburg, waar wel een sleepkist was. Dus nadat zij omhoog waren gesleurd, waren wij aan de beurt. Ronald en ik mochten nog een keer om de 34 km te verbeteren, haha.

En dat viel niet mee. Eigenlijk hadden we moeite om weg te komen. Van ellende maar naar het westen gegaan, want zuid lukte niet. Verderop konden we wel weer een zuidelijke koers pakken. Cumuls werden beter, betrouwbaarder, zelfs een beetje hoger; 1100 m boven grond.

Aalen gaan we halen, dachten we zelfs op een moment. Je hoort het; het was de dag van de pakkende leuzen. Helaas werd het blauwer

richting voor Aalen. Zo'n twintig kilometer ervoor, zat een final glide er niet meer in. Dus veldje uit de Ipaq gepakt. Was wat lastig te vinden, maar dat kwam waarschijnlijk omdat het een ultralightveldje was. Op zich nog steeds een mooi veldje, maar ze waren een delta aan het oplieren. Dus roepen over de radio (ondertussen toch maar de kaart erbij gepakt voor de frequentie), geen antwoord. Dan in het zicht maar een paar bochten en geland. We werden warm onthaald met koud water en een lift naar het hangartje met terras. Ze wisten dat de frequentie op de kaart niet klopte, sorry daarvoor. Heb je een kaart uit 2006, loop je nog achter. Maar ze hadden ons gezien en ze waren toch al gestopt met lieren. Ze gingen met motordelta's verder.

"Goh, wat leuk, die ultralights, zijn er ook tweezitters?" Het zou natuurlijk erg leuk zijn om de komst van ophaalploeg vanuit de lucht te filmen. Want tot nu toe heb ik nog niet veel spectaculaire beelden voor een euroglide film. Geen probeem, er werden wat warme kleren voor me bij elkaar gezocht en binnen 5 min zat ik achterop een tweezits-trike. Slik, uh, kan die vent voor me wel vliegen? Als m'n moeder dit wist... Gauw Marianne en Patrick gebeld, ze waren op ca. 6 km afstand.

"Wacht even, ik hang zo in de lucht!" De filmbeelden moet ik nog goed bekijken, maar een leuk vluchtje was het sowieso. Afgezien van het turbo'en, krijg je niet vaak de kans om na een buitenlanding nog even een rondje te vliegen.

Na het demonteren nog gezellig een biertje gedaan met de ultralighters. Het blijft leuk hoe je na elke landing ontvangen wordt. En toen op naar Aalen. Wie weet kunnen we die 20 km morgen nog goed maken.

En waar is de VA gebleven? Ze zaten gedurende de hele vlucht zo'n vijftig kilometer voor ons. Niet op Aalen, daar kwamen we de XB tegen. @#\$!@, VA staat 80 kilometer verder op. Kleine domper op de zo leuke buitenlanding. Maar dat mag de pret niet drukken: het terras van Aalen heeft een geweldig uitzicht over de Schwäbische Alb, XB tracteert ons op Frankische Wein na het eten, het is lekker weer, wat wil een mens nog meer?

Zondag 18 juni

Ultiem vakantiegevoel; ontbijten op het terras in het zonnetje. Van te voren de kist gemonteerd en het begon al aardig warm te worden. Samen met het team van Jurgen naar de meteo gekeken, gecombineerd met Leon's informatie op pad gegaan. We hadden na de sleep gelijk aansluiting. XB was voor ons gestart en al op pad. De eerste cumultjes waren nog wat zwak en een beetje voorzichtig aan gedaan. Maar op zowat elke heuveltop ligt een vliegveld. So no worries. De eerste bel west van het veld ging tot 1500 m...maarja de grond ligt hier ook op 700 m... Tjonge wat is het hier mooi. Gelukkig waren Patrick en ik (Marianne) al op elkaar ingespeeld en dat was in dit gebied echt nodig. Communicatie ging lekker. Nogal wat kisten onderweg gezien. Ons plan was om oost van de "Alb-kant" te blijven. Maar ja, op de Alb-kant zelf vormde zich een grote snelweg. Al veldje hoppend ging het snel vooruit. Hé... riep Patrick ik heb Klippeneck nog nooit van zo hoog gezien. "Dodo" heeft een aantal jaren geleden op Aalen een zomerkamp gehad met Venlo en was redelijk bekend in het gebied. Rustig doorgeschuifeld op weg naar Reisingen want de cumulus waren uitgedroogd. De overgang van de Schwäbische Alb naar de uitloper van de Schwarzwald is normaal gesproken een probleem. Vandaag gelukkig niet. Na de Titensee hebben we wat informatie ingewonnen van de teams die voor ons lagen. Bij de entree naar Zwitserland moest ook nog rekening worden gehouden met het luchtruim. Bij Zurich mochten we maar tot 2000 meter tja en beneden je is het allemaal HOOG. Na de "corridor" wat aan de wand van de Jura gehangen maar het lukte niet, geen wind en zwak thermisch. We zagen in het westen wat cumulus enorm opbouwen een half woord was genoeg en we hebben de kist neergezet bij Langenthal. Een allervriendelijkst welkom in Zwitserland was ons deel. De kist kon helaas niet in de hangaar vanwege de CB maar opbinden ging zeer snel. Wij aan de ene kant van de kist en de zwitsers aan de andere kant. Kaphoes erover heen, dat kon niet ze hadden ergens nog wel een regenkap. Enfin het spulletje stond nog niet opgebonden en het begon toch te waaien. De zwitsers kwamen druppelsgewijs binnen, zeer fraaie landingen. Dan denk je die gaan ze als een speer binnenzetten maar, nee... eerst even wassen en dan rustig demonteren. Wel 6 personen aan iedere vleugel om alles in bedwang te houden dan denk je

ze schuiven de romp wel even naar binnen, nee...de kaphoes moet er nog even overheen en dat met die wind. Het was daar allemaal zo krap dat er een file ontstond van kisten die gedemonteerd moesten worden. Gelukkig beschikken we over genoeg ervaring en hebben de handjes laten wapperen. Irene en Ronald hebben ook enorm veel last gehad van het onweer. Ze hebben zelfs even stilgestaan vanwege de hagel. Ze zagen Porsches en een Austin Martin langs de kant van de weg staan schuilen voor de hagel onder een viaduct, ..loosers.

Mijn oom is vandaag jarig, gefeliciteerd.

Vanmorgen kregen we van Sape het bericht dat bij de vrouwenwedstrijd in Coburg een kist ernstig was beschadigd bij een buitenlanding. Gelukkig heeft de pilote geen ernstige verwondingen. In het clubhuis van Langenthal hing al een kopie van het artikel in de krant met een foto. De romp hing aan een takelwagen en de neus loodrecht naar beneden, geen plezierig gezicht.

Op weg naar Besancon waar we morgen gezien de weersverwachting vroeg gaan starten. We hebben een onwijs mooie vlucht gehad vandaag. Tot morgen, of zoals de fransen zeggen, a demain.....

Maandag 19 juni

Nou, Besancon hebben we gisteren niet gehaald. We zaten op binnenwegen en TomTom wilden ons steeds op de snelweg loodsen, aardig natuurlijk maar als je dan op een punt staat waar nog geen snelweg is, of in aanbouw, wordt dit wat lastig. Wel vragen ze 27 euro (lekker hollands) voor het gebruik van de wegen, welke wegen? Na 2,5 uur rijden hebben we de handrem erop gedaan en zijn gaan pitten.

De moeder van Irene is vandaag jarig, proficiat! Natuurlijk heeft Irene even gebeld.

Na het ontbijt op weg naar Besancon en zo waar na een half uurtje zitten we op een.....ja,,,,snelweg. Herman van Veen zingt een liedje over regen en we rijden nu ook in de regen. Zou het ene iets te maken hebben met het andere? Welnee, want we hebben ook luid meegezongen met "a road to nowhere...". Een Sms'je van team VA meldt dat ze in de regen zitten (Zwitserland Grenchen) en zij gaan ook

richting Besancon rijden. Irene en Ronald zitten mee te zingen en fluiten met Herman, muzikale talentjes hoor. Ook dit is Euroglide!.

We zijn tot half vier op Besancon geweest. Weer bekijkend. Het begon om een uur of 2 open te trekken. Team EG had toen al besloten om terug te rijden naar Nederland. De verwachtingen zijn onstabiel weer en CB's. Team VA start en we hoorden later dat ze 30 km hadden gevlogen. Ondertussen waren wij op weg naar Dijon. We hadden daar een sleepkist ter beschikking voor morgen maar, we twijfelen nog steeds aan het weer. Leon was niet bereikbaar en aan Sape om een weersupdate gevraagd. Morgenochtend zal een koufront over Frankrijk trekken en rond 2 uur moet het vliegbaar zijn. "fingers crossed".

Spulletje opgepakt en naar Orleans gereden (een hoop werk, je doet gewoon de deur van de camper dicht). Een lange dag verplaatsen dus. Ronald is niet achter het stuur weg te slaan (met de vlam in de pijp.... trekt hij door het franse landschap). Sikko nog even gebeld, jammer genoeg konden ze (Luuk en hij) niet weg komen uit St. Hubert. Wellicht morgen. XX is van de zwevers binnen dan zouden zij een goede tweede zijn. Top.

We gaan nu eerst even een happie eten en dan het laatste stuk rijden en morgen gewoon goed weer en lekker vliegen.

Dinsdag 20 juni

We zijn gisteren om half twaalf aangekomen in Orleans. Team WB1 staat hier ook. Onze ervaringen uitgewisseld en elke keer komt weer "dat kleine stukje" ter sprake. Het stuk tussen de Harz en het Thüringerwald wat blauw was. Een aantal hebben daar de motor getrokken en konden daarna nog ruim 300 km vliegen. Tja, we hebben nu eenmaal geen motor. Vanmorgen hadden we eindelijk zelf internetverbinding (nog geen draadloos dus we kunnen nog steeds niet ons verslag op het net zetten, even geduld dus nog) en uitgebreid naar het weer gekeken. Het wordt een dag van wachten. De kist gemonteerd en uitgebreid gewassen. De aanhanger schoongemaakt, alles weer spik en span. Even naar het dorp gereden voor een bakkie. Daarna wat boodschappen gedaan. Het weer klaarde goed op (verwachting van Sape

was juist hij zat er alleen een uurtje naast). De locals starten wel maar komen niet ver weg.

Team VA is ook onderweg hier naartoe in Dijon regende het. Team EG is op Troyes en zijn de lier aan het testen. Niet al te positief nieuws daar.

We hebben net een salade gemaakt (we moeten natuurlijk voorkomen dat we scheurbuik kruigen) en gaan straks met zijn allen buiten eten. Het blijft wel heerlijk vakantieweer. We gaan de kist even zijn pyama aandoen en proberen het verslag op het net te krijgen. Wie weet....

Vanavond slaapt Patrick weer buiten (de bikkel) hopelijk wordt hij vannacht wat minder aangevallen door de vogels.

Woensdag 21 juni

Is het vandaag niet het begin van de zomer? De temperatuur is er nog niet naar. Toch zijn de voorspellingen niet al te slecht; basis op 1000 m en een keiharde wind. De goede kant op!!! Dus het spelletje van opbouwen, drinkzakken vullen, etc. etc. gedaan en na de VA en de WB1 gestart. We hadden wat tegenstribbelende GPS'en dus er moest eerst nog wat gerommeld worden aan kabeltjes. De cambridge zou later wel bijkomen. Die wist nog niet dat ie van Langenthal naar Orleans verplaatst was, dus hij zal de weg wel even kwijt zijn. Die is ie echter de hele vlucht kwijt geweest. Maar gelukkig was onze trouwe colibri wel wakker en gaf deze braaf onze positie door aan de I-paq-jes. Lekker windje in de rug, redelijke cumultjes, hier een daar een gat zodat je even moet oppassen. Steeds met veldjes binnen glijbereik richting het noordoosten. Daar begon het echter dicht te trekken tot 10/8. St Hubert lag nog ver weg, maar een veld, Sedan, vijftig kilometer ervoor was wel te halen. VA zat 15 km voor ons, ook op glijpad voor Sedan. Boven het veld toch nog stijgen kunnen vinden, maar het pad naar St Hubert zag er erg grijs uit en om nou te zeggen dat je lekker kan buitenlanden in de Ardennen...

Dus op Sedan geland met VA en de WB1. Axel had even moeten motoren om Sedan te halen. Begint een sleur te worden, maar wel een gezellige.

IJsje/biertje op het terras, wedje gelegd welke ophaalploeg er als

eerste is, 7L komt ook landen, kisten uit elkaar en op weg naar St. Hubert.

Donderdag 22 juni

Wat een gezelligheid op St. Hubert. De zomer is nog ver te zoeken, de thermometer geeft 11 graden aan. Zucht en dan waai je ook nog uit je hemd. Toch geeft de meteo nog hoop, dus weer monteren, GPS nagekeken (toch iets met antenne), vliegen echter overgeslagen, door naar het terras. Nee brrr, we gaan binnen zitten en nemen warme chocomelk. En zie hier draadloos internet. 'ns Kijken of we wat foto's het net op kunnen krijgen. Het is nu 16 uur, de kisten staan nog braaf op de strip te wachten, maar de 8/8 blijft 8/8 en ook nog eens laag. Iedereen hangt wat rond, eet een bord spaghetti, doet een tukje, schrijft wat in een dagboek, kijkt op de euroglidesite ("zijn er nog meer sukkel onderweg of zijn we nog de enige?") en we denken allemaal:

"DEMAIN...IL FAIT BEAU!"

Vrijdag 23 juni

Het weer ziet er redelijk uit. Voor de laatste keer een gezamenlijk ontbijtje met VA en WB1. Dit keer weer gewoon buiten, nog wel met trui en lange broek, maar ook dat is Euroglide.

Basis op 1000 meter boven grond, best spannend zo boven die Ardennen. Team VA en WB1 gaan eerst nog terugvliegen om nog wat kilometers te pakken. Onze tactiek wordt; *Naar huis!*

En dat hebben we gehaald; Marianne en Patrick hebben de Ardennen overmeesterd, de laatste bel bij Roermond gehad en in dode lucht naar Eindhoven gegleden. Patrick hoopte op een ontvangstcomitee met champagne en feest. Maar dat is waarschijnlijk alleen voor nummer 1 weggelegd...

Maar dat heeft de pret niet mogen drukken. De voldoening dat het toch enigszins gelukt is, was voldoende: Eindhoven vliegend gehaald. Ok, iets teveel krediet opgesnoept, maar nog wel het laatste been vliegend gedaan.

Tja, dan zit het erop. We willen iedereen bedanken die deze Euroglide mogelijk heeft gemaakt en iedereen die ons gezelschap heeft gehouden en met ons mee heeft geleefd.

En ook onze meteoman Leon de Wit willen we bedanken voor zijn trouwe dagelijkse telefoontjes en altijd de bemoedigende woorden "Morgen wordt het beter!" Ha ha.